

РЕШЕНИЕ

№ 4460

гр. София, 05.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

**ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Елка Атанасова**

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **3603** по описа за **2023** година докладвано от съдия Елка Атанасова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Столична община, ЕИК[ЕИК], представлявана от кмет Й. Ф., чрез старши юрк. И. П., против Решение № 25 от 03.01.2023г., постановено по НАХД №7377/2022г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 15-и състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № СОА22-РД11-411 от 28.04.2022г., издадено от Заместник кмет на Столична община, направление „Правен и административен контрол“, упълномощена със Заповед №СОА20-РД09-1059/13.01.2020г. на Кмета на Столична община, с което на Б. П. ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], [улица] е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв., на основание чл. 14, ал.1 от Наредба за обществения ред на територията на Столична община /Наредбата/, за извършено нарушение на чл. 2, ал. 1 от Наредбата.

Касаторът обжалва решението на СРС в цялост, като излага съображения за неправилност и незаконосъобразност, поради нарушение на материалния закон и съдопроизводствените правила. Оспорват се изводите на въззивния съд за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила - посочва се, че при съставянето на АУАН и издаването на НП са спазени императивните изисквания на закона,

съобразно разпоредбите на чл.40, ал.1 и ал.3, чл.42, чл. 43, ал.1, чл.57 и чл. 58 от ЗАНН, т.к. е налице пълно съвпадение между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП, като с изискуемата от закона конкретика административнонаказващия орган е очертал времето, мястото, механизма на твърдяното нарушение и обстоятелствата, при които същото е намерило проявление в обективната действителност, с което правото на защита на нарушителя е гарантирано в пълна степен. Освен това, касаторът счита, че нарушението, нарушителя и неговата вина са безспорно установени. Посочва се, че липсата на протоколи от Регионалната здравна инспекция, с които да са отчетени наднормени нива на шум, които да служат като доказателство за измерване на шума, не са необходими. Измерването не било нормативно необходимо и не съществувало законово изискване за измерване на шума по специален ред, освен това възприятието на длъжностните лица - актосъставител и свидетел, за нарушаване на нощната тишина и смущаването на живущите са достатъчно годни, за да се направят необходимите изводи за осъществяване на твърдяното нарушение. На следващо място, оспорват се и изводите на съда относно опорочаване на процедурата по съставяне на АУАН-същият бил съставен в присъствие на нарушителя и в присъствие на свидетел, присъствал при установяване на нарушението. Моли съда да отмени обжалваното решение, като постанови друго, с което да потвърди изцяло Наказателно постановление № СОА22-РД11-411 от 28.04.2022г., издадено от Заместник кмет на Столична община, направление „Правен и административен контрол”

В проведеното съдебно заседание, касационният жалбоподател, редовно призован се представлява от юрк. П., която поддържа касационната жалба и доводите в нея. Моли съда да отмени обжалваното решение като незаконосъобразно и да потвърди наказателното постановление. Претендира присъждане на разноски за две съдебни инстанции.

Ответникът по касационната жалба–Б. П., редовно призован, не се явява, не изпраща процесуален представител и не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К., дава заключение за правилност и законосъобразност на решението на районния съд.

Административен съд – София град, XIX касационен състав, като прецени наведените касационни основания и доводи на страните, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, след съвещание, намира следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК от лице по чл. 210, ал. 1 от АПК, за което постановеното решение е неблагоприятно, срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт. Касационната жалба е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

В производството пред СРС е установено, че Б. П. живее на адрес [населено място], [улица], ет.1, ап.2. На 23.02.2022г. около 02:00ч, в РУ-СДВР по местоживеене на П. е получен сигнал за нарушаване на тишината. С оглед извършване на проверка на място са изпратени полицейски служители при 05 РУ-СДВР.

В последствие св.Т. Х.-полицейски инспектор към 05 РУ –СДВР, съставила срещу П. Акт за установяване на административно нарушение, АУАН бл.№ 212706/01.03.2022г. за това, че „на 23.02.2022г. около 02:00ч. [населено място], [улица], е причинил безпокойство на живущите на адреса, като е нарушил нощната тишина, посредством забравения телевизор в ап.2, който обитава“. Актосъставителят е квалифицирал нарушението по чл.2, ал.1 от Наредбата.

Актът е предявен на нарушителя и връчен на същия по надлежния ред на 01.03.2022г., който го подписал без конкретни възражения. В срока по чл.44, ал. 1 ЗАНН не са представени писмени възражения срещу констатациите в АУАН.

Въз основа на така съставения АУАН е издадено НП № СОА22-РД11-411 от 28.04.2022г., издадено от Заместник кмет на Столична община, направление „Правен и административен контрол“, упълномощена със Заповед №СОА20-РД09-1059/13.01.2020г. на Кмета на Столична община, с което на Б. П. ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], [улица] е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв. на основание чл. 14, ал.1 от Наредба за обществения ред на територията на Столична община /Наредбата/ за извършено нарушение на чл. 2, ал. 1 от Наредбата.

Изложената фактическа обстановка съдът е приел за установена въз основа на събраните по делото писмени доказателства, приобщени към доказателствения материал по реда на чл.283 от НПК вр. с чл.84 от ЗАНН, както и гласните доказателствени средства-показанията на свидетеля актосъставител Т. Х., които съдът е приел за достоверни, обективни и последователни. Съдът е установил, че свидетелят е съставил АУАН въз основа на данните от докладната записка на посетилите процесния адрес полицейски служители

При така установената фактическа обстановка, съставът на СРС е счел, че АУАН и НП са съставени, респ. издадени от материално компетентни лица, при съблюдаване на визираните в разпоредбата на чл.34, ал.1 и ал.3 ЗАНН давностни срокове и са връчени надеждно на санкционираното лице. Въпреки това, районният съд е констатирал, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила-намерил е нарушения в изискванията, разписани в разпоредбите на чл.42, т.4 и чл.57, т.5 от ЗАНН, изразяващи се в липса на покриване на изискванията на закона досежно описание на нарушението и обстоятелствата, при които същото е извършено. Нито в акта, нито в НП било отразено кой е установил създаването на шум, по какъв начин е замерен шума и въз основа на какво е прието, че такъв е създаден и то именно от П.. Съдът е посочил, че съобразно правилата за разпределение на доказателствената тежест, административнонаказващия орган не е ангажирал доказателства, потвърждаващи нарушението, включително и сочената от свидетеля актосъставител докладна записка. На следващо място, съдът е констатирал и нарушение на процедурата по съставяне на АУАН, доколкото същия е съставен в присъствието на един свидетел, за който липсвали каквито и да било данни да е присъствал при извършване или установяване на нарушението. Изложил е мотиви за наличие на предпоставки за приложимост на хипотезата на чл.40, ал.3 от ЗАНН и нарушението й.

При тези мотиви е приел, че са налице процесуални нарушения от категорията на съществените, доколкото ограничават правото на защита на санкционираното лице, поставяйки го в невъзможност да разбере въз основа на какви свидетели и за какво го обвинява административнонаказващия орган, респективно да организира по адекватен начин защитата си.

На последно място, районният съд с оглед приетата от него фактическа обстановка, въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства е намерил, че вмененото на П. административно нарушение се явява недоказано и следователно е недопустимо за него да бъде ангажирана административнонаказателната му отговорност. Съдът е посочил, че в хода на производството от страна на наказващия

орган не били ангажирани достатъчно доказателства, установяващи извършването на нарушението.

С тези мотиви съставът на СРС е отменил процесното наказателно постановление.

Касационната инстанция намира че решението е правилно като резултат.

На първо място, настоящият състав споделя констатациите и изводите на районният съд, че в АУАН и НП не се съдържа достатъчно пълно и точно описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, в нарушение на чл. 42, ал. 1, т. 4 и чл. 57, т. 5 от ЗАНН, при което санкционираното лице е в невъзможност да разбере срещу какво да се защитава. В тази връзка следва да се има предвид, че за да предизвика целените с издаването му правни последици, наказателното постановление, като писмено обективирано волеизявление, следва да съдържа отнапред определен в закона минимален обем информация. Данните, фактите и обстоятелствата, които безусловно следва да съдържа наказателното постановление са посочени в чл. 57 от ЗАНН. Тези от тях, посочени в чл. 57, ал. 1 т. 5 и т. 6 от ЗАНН, а именно - описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, доказателствата, които го потвърждават, както и законните разпоредби, които са били нарушени виновно, съставляват мотивите - фактическите и правни основания, от които следва постановения от административнонаказващия орган резултат. Същото се отнася и за акта за установяване на административно нарушение, с оглед разпоредбите на чл. 42, т. 3, т. 4 и т. 5 от ЗАНН.

Неспазването на тези изисквания, има за последица постановен при съществено нарушение на закона акт. Изискването за обосноваване на наказателното постановление е една от гаранциите за законосъобразност на същото, които законът е установил за защитата на правата и правнозащитените интереси на гражданите и организациите - страни в административнонаказателното производство. Тази гаранция се проявява в две насоки. С излагането на мотивите се довеждат до знанието на адресата съображенията, въз основа на които административнонаказващият орган е пристъпил към налагане на конкретно административно наказание. Това подпомага лицето, чиято юридическа отговорност е ангажирана в избора на защитните средства и въобще при изграждането на защитата срещу такива актове. От друга страна наличието на мотиви улеснява и прави възможен контрола върху законосъобразността и правилността на акта, упражняван при обжалването му пред съда, допринася за разкриване на евентуално допуснатите закононарушения. Значението на изискването за мотиви според Закона за административните нарушения и наказания е такова, че тяхното неизлагане към наказателното постановление съставлява съществено нарушение на закона и е основание за отмяна на акта. Същото е относимо изцяло и по отношение АУАН, който е акта, поставящ началото на административнонаказателното производство. Неясно остава как административно наказващия орган е установил извършване на нарушението, още повече, че издателят на акта не е присъствал при извършване на нарушението, а го е съставил по-късно въз основа, както твърди, на докладна записка на посетилите процесния адрес полицейски служители. В АУАН /както и в НП/, не е посочено, че нарушението е установено въз основа на докладната записка, същата не е и приложена към административната преписка. Описано по този начин, нарушението не може да обоснове извод за нарушение на чл. 2, ал. 1 от Наредбата. Посочената норма съдържа забрана, на територията на СО да се създава шум, предизвикан от домашни дейности и от съседи

в жилищни сгради, включително за религиозни, политически, производствени, промишлени, строително-монтажни и ремонтни дейности в работни дни в периода от 22.00 до 08.00 часа и от 14.00 до 16.00 часа. Принципно „забравен телевизор“ не води до създаването на шум. Шум може да създаде забравен работещ телевизор и то при положение, че звука на последния е увеличен в максимална или близка до максималната степен. За работещ телевизор няма никакви данни в административната преписка и събрани доказателства в производството пред районния съд. Не е установено, както е посочил и районния съд, нивото на шума. Не е установено и дали именно от лицето, срещу което е съставен АУАН и издадено НП, има съпручастност към нарушението, доколкото е посочено, че то обитава апартамента, но не е установено дали е било в апартамента по времето, посочено в АУАН и в НП.

В конкретния случай както процесното НП, така и акта за установяване на административно нарушение не отговарят на установените от закона императивни изисквания. Касае се за нарушение на императивните разпоредби на чл. чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, което е дотам съществено, че обуславя незаконосъобразността на наказателното постановление и отмяната му само на това процесуално основание, без дори да е необходимо да се разглеждат въпросите по същество, касаещи извършване на нарушението и неговото авторство. Разпоредбите на закона са ясни, категорични и точни. Според чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН - Наказателното постановление, трябва да съдържа описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Същото се отнася и за АУАН, с оглед разпоредбите на чл. 42, т. 4 от ЗАНН. Това посочване трябва да е конкретно и небудещо съмнение. Реквизитите на АУАН и НП не могат да бъдат извлечени по тълкувателен път от съдържанието на други документи по делото или по административнонаказателната преписка, нито по пътя на формалната или правна логика. Това би имало за последица твърде сериозна неопределеност в регламентацията на обществените отношения от категорията на процесните и в твърде сериозна степен би застрашило правото на защита на привлеченото към отговорност лице.

Допуснатото нарушение съдът преценява като особено съществено, поради което НП правилно е било отменено, при следното уточнение. Настоящият състав констатира, че липсва и дата на издаване на наказателното постановление и негов номер, императивно изискуеми съгласно чл. 57, ал. 1 т. 2 от ЗАНН. Датата на издаване на наказателното постановление е от значение за преценка спазен ли е срокът по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН, както и дали издалият наказателното постановление административен орган е разполагал с материална и териториална компетентност към датата на издаването му. В настоящия случай в наказателното постановление липсва дата на издаването му. Единствено в горната част на наказателното постановление е поставен стикер, на който са посочени датата на деловодното извеждане на наказателното постановление и номера, под който същото е било деловодно изведено - изх. № СОА22 - РД11-411/28.04.2022 г. Посочването на датата 28.04.2022г., когато наказателното постановление е било деловодно изведено в деловодството на Столична община, не може да се приравни на дата на издаване на наказателното постановление и не може да санира констатирания порок в съдържанието му, доколкото за дата на съставяне на наказателното постановление следва да се счете дата на съставянето му, което завършва с полагането на подпис от страна на наказващия орган, а не датата на деловодната му обработка от съответната

администрация. Именно датата на съставяне на наказателното постановление, а не датата на деловодното му извеждане, е от значение за извършване преценката за компетентност на наказващия орган и за преценката спазен ли е срокът по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН. Посоченото процесуално нарушение е съществено и представлява самостоятелно основание за отмяната му.

При тези мотиви, настоящият състав намира, че решението на районният съд следва да бъде оставено в сила.

Разноски от ответника по касация не са претендирани, поради което не следва да бъдат присъждани.

Водим от тези мотиви и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 25 от 03.01.2023г., постановено по НАХД №7377/2022г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 15-и състав.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.